



Arrest

nr. 182 263 van 14 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 november 2016 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 oktober 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 25 oktober 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 november 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De schoondochter van verzoekers, op 11 augustus 2015 nog van Armeense nationaliteit, woont met haar echtgenoot in België; op 21 mei 2015 wordt hun kind geboren. Sinds 10 december 2014 zijn zij ingeschreven op een welbepaald adres in Kortrijk.

Verzoekers dienen op 13 oktober 2015 bij de Belgische autoriteiten (diplomatieke of consulaire post van Duitsland in Armenië, die België vertegenwoordigt) een aanvraag in voor een visum kort verblijf, met als

reden familiebezoek in België. De schoondochter ondertekent een verbintenis tot tenlasteneming op 13 augustus 2015. Dit visum wordt toegestaan op 14 oktober 2015 en verzoekers komen België binnen.

In de loop van 2015 of 2016 verkrijgt de schoondochter de Belgische nationaliteit.

Een verklaring op e.e.v. van G.M. van 19 december 2015 vermeldt dat G.M. de schoondochter gratis onderdak geeft in Frankrijk sinds 19 december 2015.

Een "attest van woonplaats" opgesteld op 15 maart 2016 door het Consulaat-generaal van België te Parijs vermeldt dat de schoondochter sinds 28 december 2015 haar woonplaats heeft in Frankrijk.

Op 25 april 2016 melden verzoekers zich in België aan bij de gemeente om zich in te schrijven op het adres van hun zoon en Belgische schoondochter.

Op 25 april 2016 dienen verzoekers een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn van een Belg die zijn recht van vrij verkeer uitgeoefend heeft.

Op 21 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 24 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en ten opzichte van verzoekster eveneens. Dit zijn de bestreden beslissingen. De bestreden beslissing genomen op 24 oktober 2016 ten opzichte van verzoeker luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.04.2016 werd ingediend door:

Naam: M.

Voorna(a)m(en): A.

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: (...)1958

Geboorteplaats: Iran

Rr: xxx

Verblijvende te : (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag in in functie van haar Belgische schoondochter Y. A. RR xxx, van Belgische nationaliteit. Overeenkomstig de opmerkingen van het grondwettelijk hof in arrest 121/2013 van 26 september 2013, kan er ook toepassing gemaakt worden van de meer voordelige verblijfsbepalingen voor gezinshereniging met EU-onderdanen, indien de gezinshereniging met een Belg is die zelf daadwerkelijk gebruik heeft gemaakt van zijn vrij verkeer en daarbij reeds vergezeld was van de bedoelde gezinsleden. Dit is eveneens opgenomen in art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

Ter staving dat de Belgische referentiepersoon gebruikt heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer, werd een bewijs van 'attestation sur honneur' d.d. 19.12.2015 en een verblijfskaart van de referentiepersoon in Frankrijk voorgelegd. De referentiepersoon heeft bijgevolg gebruik gemaakt van het vrij verkeer. Echter, volgens de opmerkingen van het grondwettelijk hof dient de Belg, wanneer hij of zij gebruik gemaakt heeft van het vrij verkeer, vergezeld te zijn geweest van de bedoelde gezinsleden. Nergens blijkt uit de voorgelegde documenten en uit het administratief dossier dat betrokkene gedurende die periode de Belgische schoondochter in Frankrijk vergezelde. Wel integendeel, uit het dossier blijkt dat betrokkene een visum heeft aangevraagd, net om op bezoek te komen bij de zoon en schoondochter in België, omdat zij een kindje verwachtten. Betrokkene is dientengevolge ook de Schengenstaten kunnen binnenreizen.

Derhalve is niet voldaan aan de uitzonderingsgrond die van toepassing is op de gezinsleden van een Belg en kan betrokkene geen toepassing genieten van artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient dan ook te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van minderjarige kinderen is hier geen sprake dus hun belang kan alvast niet geschonden worden. Er is evenmin sprake van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene en zijn partner zullen een andere manier moeten vinden om contact te houden met hun schoondochter en haar gezin. Niets weerhoudt deze mensen ervan hun eigen gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst of origine.”

De bestreden beslissing genomen ten opzichte van verzoekster luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een

verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.04.2016 werd ingediend door:

Naam: T.

Voorna(a)m(en): N.

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: (...)1959

Geboorteplaats: Iran

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te : (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag in in functie van haar Belgische schoondochter Y.A. RR xxx, van Belgische nationaliteit.

Overeenkomstig de opmerkingen van het grondwettelijk hof in arrest 121/2013 van 26 september 2013, kan er ook toepassing gemaakt worden van de meer voordelige verblijfsbepalingen voor gezinshereniging met EU-onderdanen, indien de gezinshereniging met een Belg is die zelf daadwerkelijk gebruik heeft gemaakt van zijn vrij verkeer en daarbij reeds vergezeld was van de bedoelde gezinsleden. Dit is eveneens opgenomen in art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

Ter staving dat de Belgische referentiepersoon gebruikt heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer, werd een bewijs van ‘attestation sur honneur’ d.d. 19.12.2015 en een verblijfskaart van de referentiepersoon in Frankrijk voorgelegd. De referentiepersoon heeft bijgevolg gebruik gemaakt van het vrij verkeer.

Echter, volgens de opmerkingen van het grondwettelijk hof dient de Belg, wanneer hij of zij gebruik gemaakt heeft van het vrij verkeer, vergezeld te zijn geweest van de bedoelde gezinsleden. Nergens blijkt uit de voorgelegde documenten en uit het administratief dossier dat betrokkene gedurende die periode de Belgische schoondochter in Frankrijk vergezelde. Wel integendeel, uit het dossier blijkt dat betrokkene een visum heeft aangevraagd, net om op bezoek te komen bij de zoon en schoondochter in België, omdat zij een kindje verwachtten. Betrokkene is dientengevolge ook de Schengenstaten kunnen binnenreizen.

Derhalve is niet voldaan aan de uitzonderingsgrond die van toepassing is op de gezinsleden van een Belg en kan betrokkene geen toepassing genieten van artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient dan ook te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van minderjarige kinderen is hier geen sprake dus hun belang kan alvast niet geschonden worden. Er is evenmin sprake van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden.

Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene en haar partner zullen een andere manier moeten vinden om contact te houden met hun schoondochter en haar gezin. Niets weerhoudt deze mensen ervan hun eigen gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst of origine."

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van hun wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste en enige middel:

Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten, schending van de bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG, schending van de zorgvuldigheidsplicht

Betrokkenen dienden een aanvraag tot verblijf in als familielid van een Burger van de Unie, zoals omschreven als artikel 14/1,2°: " Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie."

Om het burgerschap van de Unie van de referentiepersoon vast te leggen werd er beroep gedaan op artikel 21VWU en richtlijn 24/38/EG.

De bestreden beslissing stelt dat verzoekers niet aantonen dat zij hun schoondochter vergezelden naar Frankrijk.

Het is betrokkenen volstrekt onduidelijk hoe zij kunnen aantonen dat zij de referentiepersoon vergezelden naar het buitenland. Zij genieten namelijk geen verblijfsrecht en bijgevolg geen in- of uitschrijving in de registers, waaruit hun vertrek of aankomst zou kunnen blijken. Ook in Frankrijk genieten of genoten zij geen verblijfsrecht.

Het feit dat zij een Schengenvisum aanvroegen bij de Belgische autoriteiten om hun zoon en schoondochter te komen bezoeken tijdens de zwangerschap, staat er niet aan in de weg dat verzoekers het gezin effectief vergezelden naar Frankrijk.

Verzoekers kunnen hun verblijf op het Franse grondgebied enkel staven door een verklaring op eer die werd opgesteld door hun gastheer in Frankrijk.

Gelet op de administratieve onmogelijkheid van verzoekers om enig officieel document uitgaande van de Franse overheid voor te leggen, dient er soepeler omgesprongen te worden met de bewijslast in hoofde van verzoekers en dient de verklaring op eer in aanmerking genomen te worden als een bewijs van verblijf in Frankrijk, samen met de referentiepersoon.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In het enige middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij betoogt dat het haar onduidelijk is hoe zij kan aantonen de referentiepersoon naar het buitenland te hebben vergezeld daar zij geen verblijfsrecht heeft en bijgevolg geen in- of uitschrijving in de registers, wat echter niet in de weg staat dat zij de referentiepersoon effectief vergezeld heeft naar Frankrijk wat bewezen wordt door een verklaring op eer van de gastheer in Frankrijk.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing hieromtrent motiveert als volgt:

“(…) Ter staving dat de Belgische referentiepersoon gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer, werd een bewijs ‘attestation sur honneur’ d.d. 19.12.2015 en een verblijfskaart van de referentiepersoon in Frankrijk voorgelegd. De referentiepersoon heeft bijgevolg gebruik gemaakt van het vrij verkeer. Echter, volgens de opmerkingen van het grondwettelijk hof dient de Belg, wanneer hij of zij gebruik gemaakt heeft van het vrij verkeer, vergezeld te zijn geweest van de bedoelde gezinsleden. Nergens blijkt uit de voorgelegde documenten en uit het administratief dossier dat betrokkene gedurende die periode de Belgische schoondochter in Frankrijk vergezelde. Wel integendeel, uit het dossier blijkt dat betrokkene een visum heeft aangevraagd, net om op bezoek te komen bij de zoon en schoondochter in België omdat zij een kindje verwachtten. Betrokkene is dientengevolge ook de Schengenstaten kunnen binnenreizen.

Derhalve is niet voldaan aan de uitzonderingsgrond die van toepassing is op de gezinsleden van een Belg en kan betrokkene geen toepassing genieten van artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient dan ook te worden ingetrokken. (...)”

Aangezien verzoekende partij niet afdoende aangetoond de referentiepersoon in Frankrijk te hebben vervoegd of te hebben begeleid, kan zich zij niet dienstig op de bepalingen van de artikelen 6 en 7 van de Richtlijn 2004/38/EG beroepen.

De bewijslast ligt bij verzoekende partij en zij dient daartoe de nodige stukken aan haar aanvraag te voegen, of aan het Bestuur over te maken alvorens de bestreden beslissing genomen wordt.

Zij toont niet aan dat het Bestuur op kennelijk onredelijke wijze concludeerde dat niet is aangetoond dat zij de referentiepersoon vergezelde of vervoegde tijdens diens verblijf in Frankrijk. Zij kan derhalve niet voorhouden dat het Bestuur een onzorgvuldig onderzoek zou geleverd hebben naar haar situatie.

Het enige middel is ongegrond.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze zijn genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40bis, § 2, 4° en artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name dat verzoeker en verzoekster niet voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens,

of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekers voeren aan dat zij een aanvraag hebben ingediend als ander familielid van een burger van de Unie, op grond van artikel 14/1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers menen dat het hen volstrekt onduidelijk is hoe zij kunnen aantonen dat zij de referentiepersoon vergezelden naar het buitenland. Zij genieten geen verblijfsrecht in België zodat er geen in- en uitschrijving is in de registers waaruit hun vertrek of aankomst zou blijken. Tevens genieten zij geen verblijfsrecht in Frankrijk. Verzoekers voeren aan dat hun aanvraag bij de Belgische autoriteiten voor een Schengenvisum om hun zoon en schoondochter te bezoeken, er niet aan in de weg staat dat zij het gezin effectief vergezelden naar Frankrijk. Gelet op de administratieve onmogelijkheid om enig officieel document uitgaande van de Franse overheid voor te leggen, moet er volgens verzoekers soepeler omgesprongen worden met de bewijslast en moet een verklaring op eer worden aangenomen.

3.3.3. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers, in tegenstelling tot wat zij aanvoeren in het middel, op 25 april 2016 elk een aanvraag hebben ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn van een Belg (die zijn recht op vrij verkeer uitgeoefend heeft).

De artikelen die deze aanvraag betreffen, zijn de artikelen 40*ter*, § 1 en 40*bis*, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekers verwijzen naar artikel 14/1, 2° van de vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat dit artikel niet bestaat. In de mate waarin dit een materiële vergissing zou betreffen en verzoekers zouden doelen op artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, wordt herhaald dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat verzoekers hun aanvraag gesteund hebben op deze bepaling.

Verzoekers dienen bijgevolg te voldoen aan de voorwaarden voorzien in artikel 40*ter*, § 1 en artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. Tevens wordt opgemerkt dat verzoekers niet betwisten dat, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, van hen verwacht wordt dat zij aantonen dat zij de referentiepersoon volgden naar de andere lidstaat, op het ogenblik dat deze referentiepersoon gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer. Verzoekers voeren in dit verband aan dat zij dit niet kunnen aantonen en dat er dan maar soepeler moet worden omgesprongen met de bewijslast.

Waar verzoekers aanvoeren dat zij noch in België, noch in Frankrijk over een verblijfsrecht beschikten en daarom niet op officiële wijze kunnen aantonen dat zij hun schoondochter gevolgd zijn naar Frankrijk, maar dat zij dit wel gedaan hebben, dient te worden opgemerkt dat deze loutere ongestaafde bewering niet meebrengt dat verzoekers effectief hun Belgische schoondochter gevolgd zijn naar Frankrijk en terug naar België. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers op 13 oktober 2015 een Schengenvisum type C hebben aangevraagd om hun familie in België te bezoeken. Zij zijn, na goedkeuring van hun visum op 14 oktober 2015, België binnengekomen vanuit Armenië. Het administratief dossier bevat geen spoor van een verblijf van verzoekers in Frankrijk. De verklaring op eer waarvan sprake in de bestreden beslissing, betreft enkel het verblijf van de schoondochter in Frankrijk, en niet een verblijf van verzoekers in Frankrijk.

Waar verzoekers aanvoeren dat er soepeler dient omgesprongen te worden met de bewijslast en dat er een onzorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar de situatie van verzoekers, kunnen verzoekers niet gevolgd worden. Er is een wezenlijk verschil tussen het ontbreken van elk bewijs en het “soepeler” omspringen met de bewijslast. Verzoekers hadden vb. een geheel van feitelijke elementen kunnen voorleggen inzake een verblijf in het verleden in Frankrijk maar uit de stukken van het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat zelfs dat in het geheel nagelaten werd. Een eigen verklaring in het verzoekschrift kan niet aangenomen worden, evenmin als een verklaring op eer, die per definitie is opgesteld op vraag van de betrokkenen en die zoals gezegd niet eens verzoekers betreft. Tevens kan de verwerende partij gevolgd worden waar deze wijst op de aanvraag voor een Schengenvisum om vanuit Armenië de schoondochter in België te komen bezoeken, en dat dit niet wijst op een verblijf in Frankrijk in de periode voorafgaand aan de komst naar België.

Verzoekers tonen niet met concrete gegevens aan dat er sprake is van een foutieve feitenvinding of dat de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke wijze werden genomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.5. Verzoekers voeren aan dat “de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG” werden geschonden, maar laten na aan te duiden welk artikel van deze richtlijn zij bedoelen. Tevens wordt opgemerkt dat de richtlijn nr. 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) werd omgezet in Belgische wetgeving en dat verzoekers er zich dus niet meer rechtstreeks op kunnen beroepen omdat aan deze richtlijn geen directe werking meer kan worden toegeschreven. Verzoekers voeren evenmin aan dat deze richtlijn niet op correcte wijze zou zijn omgezet.

3.3.6. Waar verzoekers wijzen op artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (geconsolideerde versie), wordt opgemerkt dat deze bepaling het recht garandeert van iedere burger van de Unie om vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven. Verzoekers die zelf geen burger van de Unie zijn, tonen niet aan in welk opzicht deze bepaling op hen van toepassing zou zijn. In de mate zij deze bepaling van toepassing achten op hun Belgische schoondochter die gebruik gemaakt heeft van haar recht op vrij verkeer, verduidelijken zij niet in welk opzicht de bestreden beslissingen deze bepaling zou schenden. Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

Het enig middel is in de mate waarin het onontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET